

Your Soul's Gift: The Healing Power of the Life You Planned Before You Were Born

Copyright © Robert Schwartz. First published in 2012 by Robert Schwartz.

www.yoursoulsplan.com

Arranged through Sylvia Hayse Literary Agency LLC.

www.sylviahayseliterary.com

Copyright © 2014 Editura For You

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil scris al Editurii For You.

Redactare: Dana-Ioana Chiriță

DTP: Prosperity Exprim (Felicia Drăgușin)

Design copertă: Despina Iorga

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHWARTZ, ROBERT

Darul sufletului tău : puterea vindecătoare a vieții pe care ți-ai planificat-o înainte să te naști / Robert Schwartz ; trad. din lb. engleză de Monica Vișan. - București : For You, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-639-312-6

I. Vișan, Monica (trad.)

159.9

ROBERT SCHWARTZ

DARUL

SUFLETULUI TĂU

Puterea vindecătoare a vieții
pe care ți-ai planificat-o înainte să te naști

Traducere din limba engleză
de Monica Vișan

Editura For You
București

Beverly

Beverly336@yahoo.com

Autorul cărții nu le poate garanta cititorilor care trimit mesaje persoanelor mai sus menționate un răspuns personal pe e-mail din partea acestora.

Cuprins

Notă către cititor	4
Dorești să-ți cunoști planul vieții?	5
Prolog	9
Prefață	13
Introducere	21
Capitolul 1. Vindecarea	27
Capitolul 2. Trezirea spirituală	55
Capitolul 3. Avortul spontan.....	67
Capitolul 4. Îngrijirea altora.....	86
Capitolul 5. Animalele de companie.....	98
Capitolul 6. Relațiile abuzive.....	113
Capitolul 7. Sexualitatea	125
Capitolul 8. Incestul	139
Capitolul 9. Adopția.....	158
Capitolul 10. Sărăcia.....	169
Capitolul 11. Sinuciderea.....	181
Capitolul 12. Violul	196
Capitolul 13. Bolile mintale.....	210
Epilog.....	229
Mulțumiri	231
Referințe bibliografice	233
Anexă. Interviu	235

Capitolul 1

Vindecarea

Călătoria pe care o întreprinzi citind această carte îți va aduce vindecarea și va lămuri semnificația cea mai înaltă a vieții tale, dacă o vei iniția având instituit în prealabil un cadru conceptual. Să începem, așadar, cu întrebarea cea mai importantă: de ce planificăm înainte de a ne naște să avem în timpul vieții anumite experiențe (inclusiv dificultăți majore)?

Karma

Karma este uneori interpretată ca fiind o „datorie cosmică“. Însă, de-a lungul explorărilor mele privind planificarea vieții înainte de naștere, am ajuns s-o privesc mai mult ca o lipsă ori absență a experiențelor echilibrate. De exemplu, dacă ai un copil cu dizabilități și îți dedici viața pentru a-l îngriji și iubi, după această viață unul dintre voi sau chiar amândoi puteți avea senzația unei experiențe dezechilibrate. La nivelul sufletului, este probabil să cauți să echilibrezi experiențele din acea viață și, dacă e cazul, să planifici o altă încarnare împreună, în care să inversați

rolurile. Ai putea alege, așadar, să te naști cu o dizabilitate fizică și i-ai putea cere fostului copil să joace rolul mamei sau tatălui. Motivată atât de iubirea profundă pentru tine, cât și de dorința de a echilibra experiențele acelei vieți trecute, fostul tău copil va fi, cel mai probabil, de acord cu cererea ta. Și astfel, o altă viață va fi pusă în mișcare.

Senzația de echilibru a sufletului derivă nu din ceea ce face pentru alt suflet, ci, mai degrabă, din propria experimentare a ceea ce nu a făcut anterior. De exemplu, sufletul fostului tău copil va avea o senzație de echilibrare când oferă îngrijire. Similar, sufletul tău va dobândi o senzație de echilibru când va primi îngrijire. Același principiu s-ar aplica și dacă, într-o viață trecută, ți-ai fi abandonat copilul cu dizabilități. Deși ai putea alege să „te revanșezi“ față de fostul tău copil dintr-o altă viață, această acțiune de acum nu va crea senzația de echilibru. Mai curând, echilibrul va veni din experimentarea de către tine a abandonului. Vorbind despre acest subiect, unul dintre ghizii mei spunea: „Ascultă cu atenție: karma nu se echilibrează făcând bine altuia, așa cum cred oamenii. Nu făcând ceva cuiva îți echilibrezi karma, ci trecând tu însuși prin acea experiență.“

Există, de asemenea, o deosebire între echilibrarea și eliberarea karmei. Karma este echilibrată atunci când sufletul simte că a experimentat toate laturile unui context. Karma este eliberată atunci când cauzele fundamentale ale dezechilibrului originar sunt rezolvate. Distincția este una semnificativă; dacă nu vindecăm cauzele fundamentale ale karmei proprii, vom avea tendința să creăm o karmă nouă chiar și după ce karma originară a fost echilibrată.

Să spunem, de exemplu, că într-o viață trecută ai menținut credința eronată că resursele Universului sunt limitate, că nu ai suficient ca să te poți descurca. Să spunem, de asemenea, că această credință falsă a generat o

frică puternică în tine, atât de multă încât ai ales să furi mâncare de la vecinul tău. La sfârșitul acelei vieți, când ai trecut înapoi în tărâmul non-fizic și ai avut parte de revizuirea vieții, ai simțit dorința de a echilibra această experiență. Ai planificat, prin urmare, să trăiești o pierdere materială de un anumit fel, în următoarea ta viață. Ai ales, de asemenea, să aduci înapoi în corp atât energia fricii, cât și credința eronată în neîndestulare – pentru a le vindeca.

Experiențele pe care ți le planifici pentru viața următoare ar echilibra acea karmă, dar ele nu te eliberează neapărat de frica sau falsa ta credință. Iar dacă acestea rămân nevindecate, este probabil ca ele să te determine să întreprinzi alte acțiuni care să genereze și mai multă karma. Evident, karma originară este eliberată numai atunci când frica și credința eronată fundamentală sunt vindecate. La nivelul sufletului, vei fi conștient de acest lucru, așa că ai putea planifica, de exemplu, în următoarea încarnare, experiența sărăciei sau eșecul financiar, nu ca să te pedepsești pentru acțiunea furtului dintr-o viață trecută, ci mai degrabă ca modalitate de a-ți oglindi ție însuși acele aspecte ale conștiinței tale (frica și credința în lipsuri) care au nevoie de vindecare. Deși urâm suferința și îi opunem rezistență, aceasta reprezintă un puternic mecanism de vindecare, chiar și dacă nu avem o înțelegere conștientă a momentului sau modului în care se produce vindecarea. O înțelegere conștientă a scopului vieții, totuși, ne-ar oferi puterea de a învăța lecțiile esențiale și ar aduce vindecarea necesară într-un mod mai puțin anevoios.

În cadrul unei discuții, unul dintre ghizii mei descria karma drept „un set de credințe false despre tine însuși și lume... credința în frică și separare“. Eu cred că, în aceste vremuri cruciale pentru evoluția omenirii, ne întoarcem la starea de conștiință a Unității, în care fricile și credințele noastre în separare sunt în proces de a fi vindecate.

Contrar concepției generalizate, o astfel de vindecare se poate produce rapid, chiar instantaneu.

Cartea de față intenționează să te ajute să-ți amintești cine ești cu adevărat: Ființa Sacră vastă, înțeleaptă, iubitoare, nelimitată și eternă, care și-a planificat viața pe care o trăiește acum. Pe măsură ce te cufunzi mai adânc în procesul de reamintire, vei vedea și mai limpede că-ți poți echilibra și elibera karma, vindecându-te în modurile în care ai nevoie să o faci. Tu ești creatorul puternic a tot ceea ce experimentezi, atât al provocărilor pe care ți le-ai planificat înainte de a te naște, cât și al vindecării pe care o generezi în acest moment – și în fiecare clipă de Acum.

Vindecarea

Ne planificăm dificultățile și celelalte experiențe de viață, de asemenea, pentru a curăța diferite energii și aspecte ale conștiinței noastre care nu au neapărată legătură cu karma. În *Your Soul's Plan*, de exemplu, eu relatat povestea Penelopei, o tânără care își planificase intenționat să se nască surdă. Când, împreună cu un medium, am accesat sesiunea de planificare înainte de naștere a Penelopei, am descoperit că, în viața dinaintea celei actuale, fata avusese aceeași mamă ca acum. În acea viață, Penelope auzise cum mama ei fusese împușcată și ucisă de iubitul acesteia. Penelope rămăsese traumatizată psihic de acel eveniment, atât de mult încât tragedia o determinase în acea viață să se sinucidă. S-a întors, prin urmare, la Spirit cu ceea ce s-ar putea numi „energie a traumei nerezolvate“, care trebuia acum să fie vindecată. În sesiunea ei de planificare înainte de naștere, ghidul spiritual al Penelopei o întrebase dacă își dorea să se nască surdă, pentru ca o traumă similară să nu se mai producă

din nou și, astfel, să ducă la îndeplinire vindecarea ei din viața trecută. Penelope i-a răspuns atunci: „Da, asta este ceea ce vreau, ceea ce doresc să fac.“ Astfel începuse planificarea unei vieți de surzenie completă.

Am relatat, de asemenea, povestea lui Pat, un domn care, înainte de naștere, și-a planificat să experimenteze câteva zeci de ani de alcoolism. Pat și-a făurit acest plan de viață din cauza modului în care murise într-o încarnare anterioară. În acea viață, Pat fusese ucis în luptă: supraviețuise ultimul, într-o bătălie. Cutreierând câmpul de luptă în căutarea camarazilor căzuți, simțise atunci o frică intensă, foarte apropiată de groază. Exact când se afla în acea stare de frică extremă, fusese împușcat și murise. Energia fricii a persistat, astfel, în conștiința sa, generând o foarte mare nevoie de vindecare. Înainte de a se naște într-o nouă viață, Pat știa că o experiență prelungită de alcoolism va fi atât de dureroasă emoțional, încât îl va împinge spre căutarea Divinității, după care avea să urmeze o trezire spirituală capabilă să-i vindece frica. Vindecarea lui Pat a început într-o zi în care, întorcându-se de la serviciu, a băut efectiv ultima picătură de alcool pe care o avea în casă, a căzut în genunchi și l-a chemat pe Dumnezeu în ajutor. În acea clipă, a simțit prezența Divinității. Câteva săptămâni mai târziu, s-a internat la dezalcoolizare și nu a mai pus niciodată vreo picătură de alcool în gură. Pat și-a planificat și a dus la îndeplinire, în mod genial, un ciclu de vindecare complet. El însuși dorise ca frica pe care o simțise în corp să se exprime ulterior sub forma alcoolismului, iar acesta să producă o suferință emoțională care, la rândul ei, să-l conducă spre descoperirea propriei spiritualități. Avusese conștiința faptului că spiritualitatea avea să-i vindece frica.

Planurile noastre de viață sunt create cu scopul de a vindeca anumite energii rămase nedizolvate din viețile

trecute. Acestea includ: judecată (de sine sau a altora), învinovățire (de sine sau a altora), mânie, vinovăție și multe alte astfel de emoții negative. Dacă încheiem o viață cu aceste emoții încă prezente în conștiință, ele se depozitează ca niște reziduuri în sufletele noastre. Iar sufletul va căuta să le transmute, planificând (sau, în anumite cazuri, fiind aproape reflex atrase în) vieți menite să reflecte aceste emoții înapoi către noi, pentru a ne putea ocupa de ele. Ceea ce rămâne nevindecat dintr-o viață trebuie vindecat într-o alta.

În slujba altora

La nivelul sufletului, dorința de a te pune în slujba altora constituie o motivație majoră pentru planificarea unor experiențe de viață foarte speciale. Această dorință este expresia fundamentală a conștiinței Unității (starea noastră naturală de a fi, atunci când ne aflăm în planul non-fizic). Prin Unitate, înțeleg existența în Univers a unei singure ființe. Tu, eu... fiecare om este expresia individualizată a lui Unu. Acesta e motivul pentru care expresia „în slujba altora“ înseamnă în realitate „aparent în slujba altora“.

Să spunem că – în calitate de suflete – tu și cu mine planificăm o viață împreună. Când ne aflăm încă în starea de conștiință a Unității, tu știi că „eu“ sunt, practic, „tu“. Această cunoaștere înseamnă mai mult decât un concept intelectual, deși pentru cei mai mulți dintre noi se reduce la acest nivel după ce ne întrupăm. În planul non-fizic, tu percepi efectiv că eu sunt tu și tu ești eu. În mod natural, atunci, ai tendința de a fi în serviciul meu. Invers, întrucât experimentez că tu ești de fapt eu, bineînțeles că îmi doresc să mă pun în serviciul tău.

Serviciul pentru alții reprezintă o cale accelerată de evoluție spirituală. Ceea ce oferi, primești. Ceea ce predați, înveți. O greșeală uzuală a discipolului spiritual – în realitate nu există greșeli, fiindcă toate experiențele au ca rezultat învățarea – este aceea de a se focaliza excesiv pe propria dezvoltare, ca și cum aceasta ar fi independentă de serviciul adus altora. Concentrarea excesivă asupra sinelui, chiar și atunci când e vorba de progresul spiritual, încetinește de fapt propria evoluție. Avem tendința să uităm acest adevăr când ne încarnăm, dar în adâncul sufletului suntem permanent conștienți de el. Planificăm, prin urmare, să fim în serviciul altora, pentru a stimula expansiunea și evoluția Unității din care facem toți parte.

Ce înseamnă „serviciu“? Bineînțeles, serviciul se referă la acte de bunătate iubitoare*. Unul dintre cele mai comune roluri prin care îi servim pe alții cu bunătate iubitoare este acela de părinți care își îngrijesc copiii. Da, este adevărat și că rolurile negative sunt uneori planificate înainte de naștere. Iar cei care ne provoacă cel mai mult într-o viață ar putea face asta chiar la cererea noastră. Copiii lui Pat, de exemplu, știau dinainte de a se naște că alcoolismul îl va împiedica pe tatăl lor să fie pe deplin prezent și iubitor, așa cum ar fi putut fi. Dar l-au ales ca părinte nu în ciuda alcoolismului său planificat, ci mai degrabă datorită acestuia. Au intuit că experiența de a avea un tată alcoolic le va hrăni cel mai bine propria evoluție.

Totuși cei care joacă cele mai negative roluri în viețile noastre nu o fac întotdeauna la cererea noastră. În capitolul despre viol, de exemplu, vei vedea un exemplu în care partea mai elevată a sufletului violatorului a permis planificarea înainte de naștere a violului, pentru ca partea mai joasă, mai întunecată a sufletului său să aibă

* Acte de bunătate motivate de iubire. E similar cu termenul budist *metta*.

oportunitatea de a-și vindeca mânia. Beverly, femeia violată, nu a solicitat o astfel de experiență, dar ea știa dinainte de a se naște că, probabil, violul se va petrece. Sufletul ei fusese de acord cu acest plan, pentru motive pe care le voi explora în acel capitol.

Trei straturi ale sufletului și vindecarea falselor credințe

Faptul că o parte mai luminată a sufletului îi permite unei părți mai întunecate să ducă la îndeplinire un act precum violul nu a fost un subiect pe care eu să-l studiez, în cadrul cercetării efectuate pentru prima mea carte – cel puțin, nu în acești termeni. Când am întâlnit acest aspect în cercetarea mea ulterioară, am fost derutat. Perspectiva mea era aceea că noi, ca suflete, suntem Iubire. Dar unul dintre ghizi mi-a clarificat cum stau lucrurile: „Sufletul este atât iubire, cât și non-iubire. El se maturizează și evoluează. Nu e atotcunoscător și atotiubitor. Sufletul este acea parte din tine care traversează diverse experiențe și, prin intermediul lor, trece de la non-iubire la iubire.“

Există trei „straturi“ ale sufletului: sinele-Spirit, sinele-Suflet și personalitatea pământească.

Esența ființei noastre este sinele-Spirit, cunoscut drept Spirit, Dumnezeu sau prezența Eu Sunt. Această parte a sufletului este atotînțeleaptă și atotiubitoare. Este parte din tărâmul Ființei: mereu prezentă, neschimbătoare, Una cu toate celelalte ființe și Tot Ceea Ce Este.

Sinele-Suflet face parte din tărâmul Devenirii. E acea latură din noi implicată în dualitate. Sinele-Suflet evoluează prin experiențe. De aceea, poate comite ceea ce noi considerăm a fi greșeli. Își poate uita conexiunea

eternă cu Spiritul și se poate simți deconectat de Iubirea din care a fost creat și către care evoluează.

Personalitatea pământească din fiecare viață este o expresie a energiei enorme și mult mai ample care este sinele-Suflet. Personalitatea e inspirată de sinele-Suflet, iar acesta din urmă învață din experiențele personalității, îndeosebi prin sentimentele trăite de aceasta. Multă vindecare poate să aibă loc – și chiar are – în Casa noastră non-fizică, în care ne întoarcem între încarnări. Dar vindecarea se poate petrece doar prin traversarea și depășirea unei provocări, atunci când suntem într-un corp. În tărâmul non-fizic deținem o cunoaștere mai extinsă, dar viața pe Pământ ne oferă oportunitatea magnifică de a transforma acea cunoaștere într-o experiență simțită. Există o diferență între „a avea înțelepciune“ și „a fi înțelept“.

Sinele-Suflet are o cunoaștere mai vastă decât personalitatea pământească, dar nu este în mod necesar pe deplin aliniat cu Spiritul. Sinele-Suflet este multidimensional: se poate exprima în mai multe dimensiuni sau încarnări simultan. Vindecarea pe care fiecare dintre noi o realizează în viața actuală aduce vindecare altor personalități anterioare ce au fost create de sinele-Suflet, iar vindecarea acelorora o determină pe cea actuală. În capitolul despre boli mintale, vei vedea că Mikaela a fost de acord, înainte de a se naște, să experimenteze câteva forme de boală mintală extremă, pentru a se vindeca pe ea însăși, dar și pentru a aduce vindecare altor încarnări ale sinelui-Suflet.

Se pune întrebarea: de ce Spiritul sau Dumnezeu ar permite existența bolilor mintale sau a altor forme de suferință? Un răspuns ar fi acela că Spiritul este în mod inerent nelimitat. Dacă Spiritul ar împiedica sinele-Suflet să planifice o încarnare și să aibă anumite experiențe, Spiritul însuși ar deveni limitat, ceea ce este contrar naturii

sale. Prin urmare, Spiritul îi permite sufletului să experimenteze toate manifestările – inclusiv ignoranța, frica și chiar întunericul.

Când sinele-Suflet planifică o încarnare pe Pământ, planul este elaborat atât din cunoaștere, cât și din ignoranță, din iubire, dar și din frică. Ignoranța include credințe false, printre cele mai uzuale numărându-se: „Sunt nevrednic“, „Mă copleșește neputința“, „Trăiesc singur“, „Iubirea doare“, „Nu poți avea încredere în viață“ și „Viața înseamnă suferință“. Așadar, sufletul va atrage împrejurări de viață în concordanță cu aceste credințe. În timp, pe măsură ce lumea din jur îi oglindește personalității pământene astfel de credințe, ele vor ajunge în câmpul percepției conștiente. Când, în sfârșit, personalitatea își dă seama de puterea regeneratoare a credinței și de faptul că lumea exterioară reprezintă doar o reflexie a celei interioare, persoana în cauză începe să se elibereze de astfel de credințe eronate.

A duce planul la îndeplinire necesită mai mult decât intenție și conștientă. Sunt necesare, de asemenea, experiențe trăite care să demonstreze falsitatea acelor credințe. Iar noi suntem mult mai capabili să creăm astfel de experiențe pozitive, atunci când acționăm „ca și cum“ – ca și cum ne-am simți vrednici, ca și cum am fi puternici, ca și cum iubirea ar fi sigură, iar viața ar aduce numai fericire. Odată cu trecerea timpului și repetarea experiențelor pozitive, credințele eronate se vor transforma într-unele autentice. Probabil, cel mai important lucru este că aceste credințe nu pot fi schimbate doar dacă ne forțăm să nu trim gânduri diferite. Credințele false se modifică numai fiindcă și doar atunci când ceea ce simți se schimbă. Poți să simți că ești vrednic, puternic și nu ești singur? Poți să simți prezența Spiritului și Iubirea pe care Universul ți-o poartă? Poți să simți bucuria vieții și încrederea în ea? Ei

bine, pentru a fi cu adevărat îndepărtate, credințele false trebuie abordate de la nivelul simțirii. Iar aceasta poate reprezenta o strădanie de-o viață.

Dacă lumea exterioară ne oglindește propriile credințe și dacă repetăm aceleași experiențe uneori chiar vieți la rând (oferindu-ne mereu dovezi pentru consolidarea falselor convingeri), atunci cum am putea să ne vindecăm vreodată credințele false? Pentru a răspunde la întrebare, trebuie să înțelegem că suferința se ivește din poveștile pe care ni le spunem nouă înșine. De exemplu, experiența în care partenerul tău de cuplu te părăsește nu este, în sine, nici bună, dar nici rea. Dacă tu însă reacționezi gândind „Nimeni n-o să mă iubească vreodată“ sau „Nu voi fi niciodată fericit“, iată că ai creat o poveste care, în sine, îți provoacă suferință. În clipa dinainte ca mintea ta să contureze povestea, tu dispui de ceea ce se numește „moment de alegere“. În acea clipă, tu alegi cum să răspunzi la evenimentul exterior. Când reușești să devii conștient de acel spațiu intermediar, devii conștient și de cine ești cu adevărat: nu o victimă, ci un creator puternic. Din această conștientă se naște vindecarea.

Sufletul tău folosește provocări și crize, pentru a-și crea nevoia de a alege. Dacă nu ai experimenta niciodată vreo dificultate, dacă ai fi întotdeauna înconjurat de oameni iubitori și împrejurări liniștite de viață, nu ai avea nevoie să alegi nimic. Personalitatea ta umană ar fi fericită, dar nu și motivată de a pătrunde în adâncul sufletului, a-și aminti cine ești tu cu adevărat și a opta conștient pentru vindecare. Sufletul tău (care tânjește să-și integreze fațetele nevindecate) va intui că ceva lipsește, simțindu-se îngreunat de reziduul credințelor false nesoluționate. Iar sufletul caută să se vindece din interior. Întrucât tu ești o extensie în formă fizică a sufletului tău, te afli „în interiorul“ acestuia și poți, așadar, să-i aduci vindecarea.